

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Beati P. Philippi Nerii Florentini. Congregationis Oratorii Fvndatoris

Gallonio, Antonio

Mogvntiæ, 1602

Philippi in sacro faciendo ardor, pietas, raptusque.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43172

mandis postmodum monialibus, alijsque ecclesiasticis muneribus ad Cleri mores, templorumque cultum exornandum diutino, gratuitoque labore, toti Vrbi vtilitati eximia fuit. Hos secutus est Petrus Spadarius mitis sacerdos ingenii, Deo, hominibusque carus, atque is vltimus ex presbyteris eius Ecclesiæ fuit, apud quem Philippus post Francisci obitum confessiones peregit.

*Philippi in sacro faciendo ardor pietas,
raptusque.*

Sacerdos nunquam intermisit diē, nisi ægritudine detineretur, quin rem diuinam faceret. Æger singulis diebus panem cœlestem accipiebat.

Initio sacerdotij, cum in Ecclesia Sancti Hieronymi sacrum ageret, tanta repente diuini Spiritus abundantia replebatur, vt aquam, vinūque in calicem de more infundere vix posset: Adeo enim eius manus

in altum attollebantur, vt exilire quodammodo, & saltitare viderentur; atque ille nisi brachio ad altare tanquam adminiculo, maximo adnixus studio, cœptum opus persequutus esset, nihil egisset vnquam.

Huius diuinissimi sacramenti, supra quàm dici potest, cupidissimus, amantissimusque velex eo solum, quòd vacuum calicem in manibus teneret, incredibili perfundebatur lætitia.

Quo tempore salutarem hostiam de more attollebat, ita eius mēs rapiebatur in Deum, vt manus sublimè erectas deponere non posset. Retulit ille postea videri sibi se ab aliquo apprehendi, atque altè à terra per vim mirabiliter sustolli. ^aEamque ob rem in hanc deinde se dedit consuetudinem, vt salutarem hostiam quanta maxima posset celeritate attolleret, & dmitteret.

In sacro faciēdo vbi, vel maximè ad Offertorium ventum erat, ea af-

ficiebatur

*Id Sacra-
mēto testa-
tur Frāci-
scus Ma-
ria Tau-
rusius
Cardinal.
Idem cō-
plures alij
iurati af-
firmant.*

ficiebatur dulcedine, vt inter celebrandum toto corpore, cōtremisceret saltitaretque: quos ille impetus vt reprimeret, vertere se sæpissimè consuevit, nunc in dextrum latus, nunc in sinistrum: modò pede terram percutere, modò demum caput perfricare manu.

Vnum hoc tacitus præterire nō possum, in quo diuini amoris vis euidenter apparet. Mos illi erat, vt sine impedimento rem diuinam ageret (raptus enim, & ecstases timebat) vt antequam sacris se indueret vestibus, id omni studio ageret, vt spiritus vehementiam, ardoremq; quo assiduè æstuabat, vt cumq; cōprimeret: nunquam enim ille cum subito abstractus à sensibus totamente in rerum cœlestium contēplationem raperetur, sacrum fecisset, absoluissetque nisi in vnam illā rem incubuisset, vt animum à diuinis auocaret. Et hæc quidem quamquam ille faciebat, eos tamen diui-

ni amoris impetu sustinebat: ea spicula, quibus illi diuina illa flamma, cælestisque amoris ignis totum unde quaque corpus adurebat; perfe-
rebat, ut lacrymis totus conficeretur; singultus frequentissimos, dum cælestis illius patriæ iucunditatem contemplaretur, atque humanę naturę fragilitatem apud animum suum accuratius intueretur, ederet; & veluti in veteri instrumento diuinus ille David ante arcam, in qua cælestis thesaurus recondebatur, saltitaret: quibus fiebat, ut cogeretur sæpissimè à sacro faciendo eoque cessare, quoad vires corporis, quas Christi amor abstulerat, iterum se collegisse sentiret. O virum Deo plenum! O virum, quem spiraculum illud veri Spiritus aspirauit, & se sibi subtraxit: Cum sponsa in Canticis tute ipse dicere iure, meritoque poteras, Introduxit me Rex in cellam vinariam, ordinauit in me charitatem: fulcite ergo me floribus,

Cant. 2.

bus, stipate me malis, quia amore languco.

Absoluto sacrificio, ita nonnunquam abstractus à sensibus apparebat, vt exanimatū magis, quàm viuū crederes.

Sed hīc me locus admonet, vt ponam aliquid de gustu, quem ille in sanguine Christi ebibendo, eiusque carne degustanda habebat. Is erat, vt crediderint qui ab eius nunquam latere discedebant, eum ipsius sanguinis, ipsiusque carnis saporem percipere, perinde atque nudam carnem, nudumque sanguinem gustaret: labia ille sibi audissimè lambebat: iterum, ac sæpius calicem ori admouere obseruabatur, nullumque de astantibus non modò propiūs ad altare, sed ne manere quidem, vnde ipsius facies cōspici posset, permittebat. In desumendo sanguine, sonus in eius gutture is audiebatur, vt putares ali-

quid

quid degustare, quod ob eius pinguedinem, crassitudinemque sacerdotis palato inhæresceret. in ea calicis parte, ex qua sanguinem hauriebat, indicia dentium erant, aurūque ipsum, quod ibi circum erat, quamquam recens, breui obscurabatur. Purificationem, quam dicūt, dari sibi nolebat, donec ipsemet petijset. Denique diuinissimi huius Sacramenti vsque eò delicijs capiebatur, vt suauissimam Christi carnem, sanguinemque pretiosissimum in ore tenens non statim glutiret, sed paulatim, guttatimque in stomachum defluere sineret.

Nec minus insignis eius pietas in sacro faciendo, Christi que corpore degustando, quàm in ministrando fuit. sed ne in re nota, atque apud omnes peruulgata operam frustra conteram aggredior ad alia.

Audien-